

JOŽE CUKALE

UMIRAJOČI VASI

Tako že dolgo nisem videl te,
predraga vas, vso skrušeno
in v tesne hribe stisnjeno.

Ko bil sem še otrok, si stala vsemogočna
v obleki belih hiš kot v pravljici kraljica,
a kar čez noč, joj, kaj je vate palo,
stojiš pred mano — trudna beračica.

Odšli so tvoji? Skličiči jih nazaj —
da bo spet v tvojih dvorih vrisk in petje,
glej, gruda je spočita — blizu je poletje.

JOŽE CUKALE

MAGDALENA

Padle so zavese težke kakor bron,
tiha noč polzi po sklenjenih rokah,
v stolpu katedrale bije zadnji zvon,
zrak vse bolj diši po rožnih jagodah.

Lučke na svetilkah se boje živeti,
le še hip in skoraj bodo se razdale.
»Joj, kako težkó je grešnici umreti —
Usmili se me, Dobri, žene iz Magdale!«